

[Else-Merete Ross.]

Ved hjælp af det foreliggende lovforslag skulle man kunne nå frem til, at lejen i det private udlejningsbyggeri kommer til at ligge på et efter omstændighederne rimeligt niveau, og på mit partis vegne kan jeg tilsige velvillig behandling af lovforslaget i udvalget.

Kai Moltke: Ja, jeg for mit vedkommende må sige, at jeg bliver en smule forskrækket over betegnelsen helhedsløsninger, når jeg ser, hvor hel løsningen i den givne situation er af de problemer, vi har på leje- og boligområdet. Vi har jo prøvet helhedsløsninger før i forbindelse med omsen, da fik vi nogle betydelige forringelser. Nu får vi en ny helhedsløsning, som betyder nogle i alle tilfælde i den overskuelige fremtid ubetydelige forbedringer. Derfor kommer man let til det resultat, at selv om man kommer en masse blandede ting i en søk og forlanger, kunderne skal købe det hele under ét, afhænger det til syvende og sidst af indholdets forskellige bestanddele, om det er en helhedsløsning, eller om det er noget, der minder om de berømte klublejligheder, hvor man har helhedsløsningen i den form, at når et af værelserne rummer to dårlige stole og en dårlig seng, hænger disse ting uløseligt sammen og er med til at bestemme prisen for det øvrige.

Ja, måske skyldes det en vis træthed og en vis pessimisme hos mig, når jeg ser så mørkt på det foreliggende lovforslag. Den højtærede boligminister ser på mig; boligministeren behøver ikke at være forskrækket: vi holder fast ved den gamle linje, at selv de mest bagatelagtige forbedringer vil vi ikke lægge hindringer i vejen for, dem vil vi støtte. Vi skal ikke være med til at bringe dette led af helhedsløsningen i fare for den høje regering.

Men vi kan selvfølgelig kun medvirke, hvis vi samtidig kan få lov til at sige vor mening klart og tydeligt om det, som mangler, det, som er ufuldkomment, det, som ikke er.

Her rejser der sig det praktiske spørgs-

mål: hvad er der i denne søk, når vi skal sortere ingredienserne i det, man nu lægger på bordet for os? Jeg tror ærlig talt, at de to meget ærede ordførere for de to oppositionspartier maledede fanden en lille smule på væggen med hensyn til de farer for en liberal boligpolitik, som dette lovforslag skulle indeholde. For hvis vi tager varerne ud af søkken, hvad opdager vi så? Så opdager vi, at nybyggede lejligheder, der er påbegyndt efter 25. februar 1963, skal anmeldes til huslejenævnet, man skal kunne lade huslejenævnene sætte lejen ned, hvis der er enighed om det, og endelig skal man kunne lade sagen gå til boligretten.

Men nu drejer alt dette sig jo ikke om nogle af de byggevirkomheder, der i øjeblikket driver åger med for høj leje; det er noget, der ligger et langt stykke ude i fremtiden. Vi har måske haft et valg inden den tid; ja, måske tænker vi allerede på det næste valg, før vi når så vidt, for i boliger opført efter 25. februar 1963 bor der i alle tilfælde ingen mennesker, som får forbedrede betingelser med hensyn til deres leje. Det var den ene ting.

Så er der ganske vist den tilføjelse, at i gamle ejendomme, hvor der indrettes nye taglejligheder, gælder de samme kontrolbestemmelser. Men er det ikke rigtigt, som jeg synes at erindre fra de foregående boligdebatter, at den højtærede boligminister netop har gennemført bestemmelser om et maksimum for, hvad ombygninger må koste i de gamle ejendomme, i boliger, som er for ringe? Meningen med bestemmelsen var vel at bremse sådanne ombygninger i større stil, netop bremse indretningen af sådanne taglejligheder, som kunne bringes ind under bestemmelserne her. Men når man altså foreløbig må vente på sådanne taglejligheder, kan jeg heller ikke tænke mig, at de lejere, som ikke er i disse tagrum, mærker noget væsentligt til, at man her griber kontrollerende ind imod den leje, som man havde i sinde at byde dem engang et stykke ud i fremtiden.

Og så kommer det tredje og afgørende